

Begrebet Taqiya i islam (Den lovlige løgn)

Informationsfolder om brugen af lovlige løgn over for ikke-muslimer og ikke-islamiske myndigheder: Taqiya (taqija, taqiyya, taqqiyya) er islams lovlige dispensation for at lyve over for „vantro“, dvs. ikke-muslimer og myndigheder, kontorer, politi og domstole. Ideen er at skabe forvirring, sløre sandheden og få modstandere til at argumentere imod hinanden, således at islams sag fremmes og personens ære reddes.

Forhandlingssituationer med overbeviste muslimer kan give problemer. Man oplever ofte, at muslimer ikke accepterer et „nej“ eller en begrundelse med henvisning til de gældende regler. Mange tror, at blot de bliver ved med at presse på, vil modparten give efter. Når naturligt nok erkendtligheder og psykisk pres afvises, kan samtalen helt løbe af sporet: Vrede, krænket æresfølelse og opbragte familiemedlemmer. Alle mennesker lyver, men i islam er det lovligt, hvis forhandlingspartneren betragtes som modstander eller vantro eller en del af et såkaldt „vantro system“. Da er løgn lovligt, specielt for at opnå en fordel for muslimsk religion, islamiske love og skikke eller hvis han føler, at han befinder sig i en kampsituation. Da kan han forvirre „fjenden“.

Godt nok er løgne syndige, „men ikke, hvor de udtales til en muslims bedste eller for at redde ham fra en katastrofe.“ (“The 4. Conference of the Academy of Islamic Reseach”, Kairo 1970).

Teologisk rækker ideen om taqiya tilbage i tiden. „Islams bevis“, den store teolog Al Ghazali (1056-1111) udtrykte det sådan:

„Af og til er det din pligt at lyve... vi må lyve, dersom sandheden fører til ubehagelige resultater, men sige sandheden, når den fører til gode resultater.“

Muhammad lærte os at lyve (taqiya i shia-islam).

„Folk siger: ‚Lyv ikke‘. Men dette gælder ikke, når vi tjener Allah. Han lærte mennesket at lyve, således at vi kan redde os i vanskelige øjeblikke og forvirre vore fjender. Skulle vi holde os til sandheden med den konsekvens, at troen udsættes for fare eller nederlag? Nej. Folk siger: ‚Slå ikke ihjel‘. Men den Almægtige lærte os, hvordan man slår ihjel.

Hvorfor skulle vi ikke slå ihjel, når det er nødvendigt for at sikre troens sejr? Bedrag, svindel, konspiration, snyd, tyveri og mord er ikke andet end midler. I sig selv er det hverken godt eller dårligt uden de hensigter, der er bag. Se på en køkkenkniv. Er den god eller dårlig? En husmor kan skære kød med den. Og en af islams soldater kan gennembore hjertet på et skadedyr“ (Hizbollahteologen M. Navab-Safavi i appendiks til Amir Taheri: „Holy Terror“, Spheere Books Limited, London 1989). Han gav os taqiya for at forvirre de vantro og fremme islam.

En af islams doktriner er læren om „taqiya“, den religiøse dispensation, som muslimer har til midlertidig at fornægte troen f.eks. i en forhandlingssituation, således at denne kan spille et fordækt spil, når det er gavnligt for sagen og for at forvirre en modpart af anden religiøs observans. Det kan gå så vidt, at en muslim, hvis det kræves af situatio-

nen, kan sværge falsk med hånden på Koranen. (Et kendt eksempel findes i dokumentarromanen: »Ikke uden min datter«). Dette kan endog gøres overfor en ikke-muslimsk ægtefælle. Denne dispensation har alvorlige følger, når man skal vurdere værdien af aftaler, samtaler og forlig, da „taqiya“ har en direkte nedbrydende virkning for troværdigheden. Den bruges desværre i mange sammenhænge: asylansøgninger, tilladelser, skat, ansøgninger, og især i forhandlingssituationer med „vantro systemer“ eller såkaldte „illegitime systemer“ (offentlige myndigheder).

Kun sjældent indrømmes brugen af taqiya, som i et indlæg af formanden for muslimske studerende i Danmark (Islamic Student Organisation) Jahamir F. Abdallah i et indlæg i Ekstra Bladet 6.4.97: „...vi er stolte af at være muslimer og finder os ikke i at blive hundset med af ikke-troende. Vi er ingens kulier mere... den tid er forbi. At muslimer får flere børn end danskerne, at det sociale system bliver udnyttet osv. kan I kun takke jer selv for. *Den kloge narrer den mindre kloge.*“ At indrømme brugen af taqiya er egentlig imod selve metoden, da det netop er den narrede parts manglende viden om brugen af taqiya, som forvirrer. Den tyske muslimske forfatter og filosof M.A. Rassoul anbefaler i sin bog »Allahs letzte Botschaft, Argumente für den Dialog mit Christen«, at forvirre dialogpartneren ved at føre ham bag lyset. Argumentet henter han i Sura 4,142: „Sandelig, hyklerne forsøger at overliste Allah, men han vil overliste dem.“

Ofte møder man blandt sunnimuslimer påstanden, at taqiya kun findes i shia-islam (f.eks. imam Leon Soudari i »Kommentar«, Kristl. Dagblad juli 98). Forskellen mellem shia- og sunnimuslimer er i denne sammenhæng, at taqiya er udbredt blandt sunnimuslimer, men påbudt blandt shiamuslimer. Især når en muslim befinder sig i en uheldig eller umulig situation, hvor det gælder om at opnå fordele for islam eller sig selv. Taqiya er et strategisk middel for at forvirre omgivelserne. Taqiya kan også oversættes og tolkes med ordet „forsigtighed“, hvilket betyder, at den sande muslim i vanskelige situationer bør skjule sine egentlige hensigter. Dette at „skjule sandheden“ har „forstillelsen“ som konsekvens. Dette gælder f.eks. Korantolkningen, hvor man over for den uvidende vantro fremhæver de blide koranvers fra Muhammads tidlige år. Men disse vers er i modstrid med de senere koranvers, hvor profeten fremhæver, hvordan den fromme muslim med hårdhed skal underkaste de vantro og udrydde dem, hvis de nægter underkastelse. (Sura 4.92 Islams fuldmagt over de vantro: Sura, 4.95, 47.4, Sura 8 og 9.) Over for de vantro skal muslimen henvise til et korancitat, som jævnfør sura 16.102 („vi bringer jer bedre“) er ophævet (abrogeret), især verset: „Der er ikke tvang i religionen“ og således snyde den vantro og vække dennes interesse).

Begrundelsen for taqiya er, at Allah snød sine fjender. Han snød dem ved ikke at lade Jesus dø. Islam nægter derfor, at Jesus blev korsfæstet („det så kun sådan ud, det forekom dem sådan“). Denne lære overtog profeten fra sekten „doketisterne“.

Muhammed praktiserede taqiya, han snød sine modstandere, siger islamiske teologer som begrundelse for metoden. Her henvises til „Freden ved Al-Hudabija“, hvor Muhammad narrede sine modstandere.

Overenskomsten ved Hudabija havde kun som formål ved forstillelse at få modstanderne til at tro, at han havde gode hensigter. Fredsaftalen var dog kun beregnet på at samle kræfter til den endelige underkastelse af modstanderne i Mekka, hvilket lykkedes. Med aftalen fik han adgang til byen, hvor han boede, til han og hans tilhænger kunne tage magten indefra.

Sunnimuslimer i Vesten fornægter over for ikke-muslimer eksistensen af taqiya.

Den konsekvente fornægtelse af, at man anvender forstillelse over for enkeltpersoner og „vantrø“ myndigheder er en del af selve metoden i taqiya. Ofte medfører det grænseløs forvirring hos modstanderen eller de forhandlende myndigheder, når de ofte langt senere opdager det. Det har endog medført, at enkelte bøger og leksika om islam fejlagtigt anfører, at taqiya kun bruges af shiamuslimer. Anbefalingen af løgn i form af taqiya, som fandt sted på „The 4th Conference of Islamic Research“ som en god og brugbar metode blandt sunnimuslimer, er yderst betydningsfuld, idet sådanne udtalelser fra Kairos Al Azar Universitet må anses som normgivende for sunnimuslimer.

Et kendt eksempel for aktiv anvendelse af taqiya for at forvirre modstanderen ved løgn, kendes fra det overvejende sunnimuslimske land Tyrkiet, hvor Erbakan, politisk leder for den tredjedel af vælgerne, der stemmer fundamentalistisk i Tyrkiet, aldrig har fortiet brugen af taqiya (Søsterbevægelsen i Danmark er Milli Görüs, DMGT).

Assia Harwazinski (tysk islamforsker) henviser til, at brugen af taqiya er så almindelig for mange muslimer, at det er en „slags overlevelseskunst“, en måde at leve på, både på det personlige plan, men også i islamiske bevægelser, der både har en skjult dagsorden og en åben dagsorden.

De mest yderliggående er undertiden de mest ærlige, da de ofte af lutter iver ikke kan holde sig tilbage. Pudsigt nok bruges taqiya ofte mere bevidst blandt personer, som man i Vesten anser som moderate. Evnen til at bruge taqiya ved at udnytte den „vantrøs“ naivitet forplumrer samtalen og forståelsen i den grad, at det undertiden kan være yderst svært at se, hvem der har ret. Metoden har som et vigtigt mål at få ikke-muslimer til indbyrdes at blive uenige! Derfor indledes ofte med en af følgende påstande:

1. a) „Taqiya findes ikke“, b) „det bruges kun af shiamuslimer“, c) „Det bruges kun af yderliggående.“
2. „Ikke-muslimer har det godt, hvor muslimer har flertallet.“
3. Jihad skal kun forstås som anstrengelse for freden og troen.
4. Islam er et eksempel på verdens mest tolerante religion.
5. Ordet „islam“ skal oversættes med fred, hvilket viser islams sande indhold (slm = salama = fred). Problemet er blot, at ordet „islam“ faktisk betyder „underkastelse“.

Tager en muslim udgangspunkt i en af disse sætninger, ved man, at der bruges „forstillelse“ for at forvirre eller skabe interesse hos modparten. Derudover kan ofte forventes taqiya, hvis en muslim gør et stort nummer ud af de abrogerede (ophævede) koranvers, f.eks. verset: „Der er ingen tvang i religionen.“

Taqiya over for vantro indledes ofte med koranverset: „Tvang findes ikke i Koranen“ og påstanden: „Islam er en tolerant religion“, „andre religioner har det godt, hvor islams system hersker.“ At koranverset er abrogeret/ugyldigt for ortodokse muslimer, forties. I de muslimske lande bruges i stedet de voldsomt diskriminerende vers, der forvandler islamiske lande til gennemførte apartheidssystemer. Prof. Spuler Stegeman giver eksempler på, hvordan taqiya i Tyskland bruges over for tyske myndigheder, offentlige kontorer af sunnier. Kilder for sunniislams brug af taqiya er A. Harwazinski, Gibb og Kramer og „Zentrum für Türkeistudien“.

Taqiya anvendes især overfor såkaldte vantro myndigheder, dvs. politi, domstole og myndigheder af enhver art, som ikke accepterer eller underordner sig islamisk lov. Nogle gange kan myndigheder forbløffes over de utrolige og helt usandsynlige historier, som bruges blot med det formål at forvirre. Da flertallet aldrig har hørt om taqiya, tolkes det som sygelig tilbøjelighed til løgn, da det sjældent forbindes med noget religiøst. Reaktionen er derfor undren og opgiveness. Netop det sidste, at myndigheden eller personen opgiver, er et tilsigtet mål for taqiya. Accepterer myndigheden islamisk dominans og underordner sig alle krav, dæmpes brugen af taqiya.

„Folk siger: ‚Lyv ikke‘. Men dette gælder ikke, når vi tjener Allah.“
(Muhammad Navab-Safavi).

Amir Taheri, tidligere redaktør i Teheran, peger i sin bog »Holy Terror« på, taqiya bruges som tilbagetog for at forberede næste slag: „Negira“.
„Hvis den rettroende ikke har tilstrækkelig magt til at gennemføre islam her og nu, må han gå gennem flere stadier. Han må starte med at fremme islam gennem propaganda. Men midlerne kan i øvrigt omfatte alt lige fra etableringen af koranskoler og til snigmord (Det engelske ord for snigmorder „assassin“ er direkte overtaget fra arabisk). Løgn er acceptabel, når det er nødvendigt for at beskytte troens højere interesser... Midlertidige tilbagetog i taktisk øjemed for at vildlede fjenden eller som forberedelse til næste slag (negira) er tilladelige.“

Læs som underbygning af dette tema:

R. Slot-Henriksen: »Erobring og besættelse« s.72-79, Rafael 2005.
Mark Gabriel: »Islam og terrorisme«. Forlaget Scandinavia 2004.

Udgivet af Grundlovsforeningen Dansk Kultur

www.danskkultur.dk - www.islaminfo.dk

www.danskkultur.nu

www.facebook.com/groups/dansk.kultur/

Støt denne folder på giro (1551) 16 88 72 50